

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 49/2026-48

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED]

[REDACTED] zastúpených Advokátska kancelária Beňová, s. r. o., Blumentálska 8, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Pezinok č. k. 10C/9/2016-827 z 12. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Okresného súdu Pezinok č. k. 10C/9/2016-827 z 12. septembra 2025 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Okresného súdu Pezinok č. k. 10C/9/2016-827 z 12. septembra 2025 **z r u š u j e a v e c v r a c i a** Okresnému súdu Pezinok na ďalšie konanie.
3. Okresný súd Pezinok **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľom trovy konania **1 798,83 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľov do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. decembra 2025 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľov, ktorou sa domáhajú vyslovenia porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) označeným v záhlaví tohto rozhodnutia. Navrhujú napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať im primerané finančné zadostučinenie a náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom. Súčasne sa domáhajú, aby ústavný súd v súlade s § 129 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu o ich ústavnej sťažnosti.

2. Uznesením č. k. IV. ÚS 49/2026-15 z 27. januára 2026 ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu a odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovatelia sa v konaní vedenom okresným súdom podanou žalobou domáhali proti žalovaným v 1. a 2. rade zaplata 36 513,31 eur s príslušenstvom z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. Rozsudkom č. k. 10C/9/2016-430 z 27. decembra 2017 okresný súd žalobe sťažovateľov vyhovel a žalovaným v 1. a 2. rade uložil povinnosť zaplatiť im 36 513,31 eur spolu s príslušenstvom. Po predchádzajúcom zrušujúcom uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5Cdo/103/2020 z 26. novembra 2020 Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 14Co/3/2021-726 z 26. septembra 2023 rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalobu sťažovateľov zamietol a žalovaným v 1. a 2. rade priznal proti sťažovateľom nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Doplnčiacim rozsudkom č. k. 14Co/3/2021-745 zo 16. januára 2024 následne priznal žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Uznesením č. k. 10C/9/2016-792 z 3. mája 2024 okresný súd obsadený vyšším súdnym úradníkom rozhodol o výške trov konania a sťažovateľom uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť žalovaným trovy prvostupňového, odvolacieho a dovolacieho konania celkom 27 433,57 eur.

5. O sťažnosti sťažovateľov sudca okresného súdu rozhodol napadnutým uznesením, ktorým uznesenie vyššieho súdneho úradníka zmenil podľa § 250 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) tak, že sťažovateľov zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovaným trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia 24 893,01 eur a súdneho poplatku 6 571,50 eur (I. výrok) a súčasne žalovaným priznal nárok na náhradu trov sťažnostného konania, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením (II. výrok). Konštatoval, že námietka sťažovateľov o nesprávne stanovenej hodnote jedného úkonu právnej služby je nedôvodná. Vyšší súdny úradník správne aplikoval § 13 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), keď základnú sadzbu tarifnej odmeny znížil o 50 % až v prípade zastúpenia druhej osoby. Rovnako sa nestotožnil s tvrdením sťažovateľov, že úkon – prevzatie a príprava zastúpenia – predstavuje spoločný úkon, pričom podľa okresného súdu patrí každému zo žalovaných náhrada trov za tento úkon v plnej výške. Následne sa sudca

okresného súdu vyjadril k účelnosti a odôvodnenosti všetkých sťažovateľmi namietaných úkonov právnej služby, za ktoré bola žalovaným priznaná odmena.

II.

Argumentácia sťažovateľov

6. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti atakujúcej napadnuté uznesenie namietajú jeho arbitrárnosť, pričom tvrdia, že pochybenia okresného súdu dosahujú v danom prípade ústavnoprávnu intenzitu. Výklad § 13 ods. 2 vyhlášky, ktorý aplikoval okresný súd, sa podľa sťažovateľov odchyľuje od ústavne konformného interpretačného rámca ustáleného v judikatúre ústavného súdu. Namietajú, že okresný súd, tvrdiac nesprávnosť uznesenia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 137/2018, odmietol aplikovať tam prijaté závery týkajúce sa výkladu § 13 ods. 2 vyhlášky. V predmetnom uznesení pritom ústavný súd poukázal na svoju ustálenú rozhodovaciu prax, podľa ktorej sa pri výpočte náhrady trov konania základná sadzba tarifnej odmeny v súlade s § 13 ods. 2 vyhlášky znižuje o 50 % pri spoločných úkonoch, a to u všetkých spoločne zastupovaných osôb. Okresný súd však uviedol, že zníženie o 50 % sa má uplatniť až pri druhej a ďalšej zastupovanej osobe a na tomto základe považoval stanovenie tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby 739,40 eur za správne. Ustanovenie § 13 ods. 2 vyhlášky bolo o formuláciu, podľa ktorej sa „zníženie uplatní pri zastupovaní druhej a ďalšej osoby“, zmenené až vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 391/2023 Z. z. ktorou sa mení a dopĺňa vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 391/2023 Z. z.“) s účinnosťou od 1. januára 2024. Aplikácia tohto výkladového prístupu na úkony vykonané pred nadobudnutím účinnosti uvedenej novely je preto podľa sťažovateľov retroaktívna a ústavne neudržateľná. Napadnuté rozhodnutie vykazuje znaky arbitrárnosti aj v tej časti, v ktorej okresný súd priznal žalovaným náhradu trov konania za úkony právnej služby, ktoré podľa sťažovateľov nespĺňali zákonné kritérium účelnosti vyplývajúce z § 251 CSP, čo viedlo k zásahu do ich majetkovej sféry. Okresný súd priznal žalovaným odmenu za opakované porady s klientmi, neúčelné nahliadnutia do súdneho spisu a nevyžiadané písomné vyjadrenia vo veci samej, ktoré neboli vykonané na základe výzvy súdu, nereagovali na nové skutkové alebo právne okolnosti a neboli ani objektívne nevyhnutné na účinnú ochranu práv protistrany. Za postup odporujúci § 13 ods. 2 vyhlášky sťažovatelia považujú aj to, že okresný súd priznal každému zo žalovaných odmenu za úkon prevzatie a príprava právneho zastúpenia, hoci nepochybne išlo o spoločný úkon pri zastupovaní dvoch osôb tým istým právnym zástupcom. Ďalej namietajú priznanie náhrady trov sťažnostného konania, čo je v rozpore s uznesením pléna ústavného súdu sp. zn. PLZ. ÚS 2/2024 z 18. decembra 2024, ktorým došlo k zjednoteniu názorov v otázke priznávania trov sťažnostného konania.

III.

Vyjadrenie okresného súdu, vyjadrenie zúčastnených osôb, replika sťažovateľov a ústne pojednávanie

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

7. Okresný súd vo svojom vyjadrení zo 4. februára 2026 vo vzťahu k ústavnej sťažnosti v zásadnom uviedol, že postup okresného súdu pri rozhodnutí o trovách konania bol správny, zákonný sudca svoje rozhodnutie o trovách konania a o sťažnosti proti rozhodnutiu o trovách konania riadne odôvodnil a sťažovateľom dal odpovede na všetky namietané skutočnosti.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

8. K obsahu ústavnej sťažnosti sa vyjadrili aj zúčastnené osoby písomným podaním zo 16. februára 2026. Vo svojom podaní poukazujú na odôvodnenie uznesenia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 137/2018 z 8. marca 2018, v ktorom ústavný súd konštatuje, že v danom čase platné znenie § 13 ods. 2 vyhlášky v znení „základná sadzba tarifnej odmeny sa zníži o 50 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb“ môže v sebe niesť istú výkladovú pochybnosť. Tvrdia, že dovtedy platný a účinný § 13 ods. 2 vyhlášky v znení „základná sadzba tarifnej odmeny sa zníži o 50 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb“ je možné označiť za nespravodlivý a zjavne interpretačne nelogický. Zúčastnené osoby sa v celom rozsahu stotožnili s odôvodnením okresného súdu v napadnutom rozhodnutí, v zmysle ktorého nie je spravodlivé a logické, aby advokát mal rovnakú odmenu pri zastupovaní jednej a dvoch osôb. Poskytovanie právnych služieb viacerým klientom si zo strany advokáta vyžaduje zvýšené úsilie, komunikáciu s oboma klientmi, ktorí sa môžu samostatne dožadovať konzultácií a vysvetlení, obaja klienti majú svoje predstavy a požiadavky na obsah vyjadrení. V konečnom dôsledku majú obaja klienti nárok, aby im advokát poskytoval právne služby riadne a odborne, a teda obaja klienti majú voči advokátovi rovnaké práva, ktoré si môžu uplatňovať v plnej výške, napr. aj v prípade porušenia povinností zo strany advokáta. Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia, konkrétne v bode 12, poukázal na to, že ak sa má u obidvoch zastupovaných klientov znížiť výška odmeny o 50 %, nezodpovedalo by toto účelu predmetného ustanovenia, keďže by odmena advokáta pri zastupovaní jedného a dvoch klientov bola rovnaká. Vo svojom podaní poukázali na skutočnosť, že § 13 ods. 2 vyhlášky bol o formuláciu, podľa ktorej sa „zníženie uplatní pri zastupovaní druhej a ďalšej osoby“, zmenené vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 391/2023 Z. z. s účinnosťou od 1. januára 2024. Vzhľadom na už uvedené nie je podľa názoru zúčastnených osôb napadnuté rozhodnutie vybočením z princípu spravodlivosti.

9. Vo vzťahu k namietanému priznaniu náhrady trov za úkony právnej služby, konkrétne opakované porady s klientmi a vyjadrenia vo veci, zúčastnené osoby uvádzajú, že zo strany konajúceho súdu bola náhrada trov za tieto úkony priznaná správne a zákonne a v súlade s uvedeným ustanovením § 13a ods. 3 vyhlášky, keďže porady nasledovali vždy po vykonaní iného úkonu právnej služby, po ktorom mali zúčastnené osoby potrebu oboznámiť sa s novými skutočnosťami, prognózami ďalšieho vývoja a ďalšieho procesného postupu. Boli to práve zúčastnené osoby, ktoré v konaní vystupovali ako žalovaní, čiže spor nebol vedený z ich podnetu. Podľa názoru zúčastnených osôb

okresný súd svoje rozhodnutie priznať im nárok na náhradu trov konania za opakované porady s klientmi v napadnutom uznesení dôkladne a vyčerpávajúco odôvodnil. Rovnako tak odôvodnil aj priznanie náhrady trov pri vyjadreniach vrátane vyjadrení, na ktoré v ústavnej sťažnosti poukazujú sťažovatelia. Zúčastnené osoby zdôraznili, že z napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že okresný súd vyčíslenie trov právneho zástupcu žalovaných (v konaní pred ústavným súdom zúčastnených osôb) podrobne preskúmal a náhradu trov právneho zastúpenia im nepriznal za všetky úkony uvedené vo vyčíslení ich právnej zástupkyne.

10. V závere sa zúčastnené osoby vyjadrili aj k návrhu sťažovateľov na priznanie finančného zadosťučinenia za nemajetkovú ujmu. Vo svojom vyjadrení uviedli, že v zmysle judikatúry ústavného súdu nemusí mať nemajetková ujma podobu psychickej traumy, ale môže spočívať aj v dlhodobom stave právnej a existenčnej neistoty, v narušení osobnej a profesijnej stability alebo v obmedzení možnosti plnohodnotného uplatnenia sa v spoločenskom a hospodárskom živote. V danom prípade zúčastnené osoby nevidia žiaden z uvedených dôvodov, ktorý by zakladal potrebu priznania nemajetkovej ujmy sťažovateľom. Napadnuté rozhodnutie bolo vydané 12. septembra 2025, a teda nie je možné konštatovať žiadny dlhodobý stav právnej a existenčnej neistoty. Rovnako tak sťažovatelia neuviedli žiadny konkrétny dôvod, ako bola narušená ich osobná alebo profesijná stabilita.

11. S poukazom na uvedené zúčastnené osoby navrhujú, aby ústavný súd ústavnej sťažnosti sťažovateľov nevyhovел.

III.3. Replika sťažovateľov:

12. Sťažovatelia v replike z 27. februára 2026 vo vzťahu k vyjadreniu okresného súdu zo 4. februára 2026 uviedli, že toto vyjadrenie ma prevažne rekapitulačný charakter a neobsahuje vecnú reakciu na konkrétne ústavnoprávne námietky uplatnené v ústavnej sťažnosti. Vo svojom vyjadrení naďalej zotrvali na svojej argumentácii uvedenej v ústavnej sťažnosti v plnom rozsahu, sú presvedčení, že vyjadrenie okresného súdu neodstraňuje pochybnosti o ústavnej konformnosti napadnutého rozhodnutia, ale, naopak, potvrdzuje, že podstatné ústavnoprávne otázky ostali bez vecnej odpovede.

13. Pokiaľ ide o vyjadrenie zúčastnených osôb, k tomu sa sťažovatelia vyjadrili v samostatnom podaní z 27. februára 2026. Tvrdia, že v čase vydania napadnutého rozhodnutia existovala ustálená rozhodovacia prax ústavného súdu, podľa ktorej sa základná sadzba tarifnej odmeny pri spoločných úkonoch znižovala o 50 % u všetkých spoločne zastupovaných osôb. Za tejto situácie nie je právne relevantná polemika o vhodnosti či „logickosti“ zákonnej úpravy, keďže rozhodujúce je jej znenie účinné v rozhodnom období a jeho ústavne konformný výklad. Novelizácia § 13 ods. 2 vyhlášky účinná od 1. januára 2024 doplnila do textu normy novú formuláciu, ktorá predtým v právnom predpise absentovala. Skutočnosť, že zákonodarca považoval za potrebné text normy zmeniť, potvrdzuje, že došlo k normatívnej zmene, nie k autentickému výkladu pôvodného znenia. Aplikácia tohto nového normatívneho obsahu na úkony vykonané v období rokov 2015 – 2023 preto predstavuje výklad s neprípustnými spätnými účinkami. Vo vzťahu k namietanému priznaniu náhrady trov za úkony právnej služby, konkrétne opakované porady s klientmi, sťažovatelia zotrvali na svojej argumentácii prednesenej v ústavnej sťažnosti, v zmysle ktorej nepovažujú tieto úkony za účelne vykonané, a teda také, za ktoré by zúčastneným osobám patrila náhrada trov konania.

Pokiaľ ide o namietané priznanie náhrady trov konania za úkony právnej služby, konkrétne vyjadrenia vo veci, vo svojom podaní sa výslovne vyjadrili k podaniu zúčastnených osôb z 18. októbra 2023, ktorým zúčastnené osoby navrhli doplnenie rozsudku v zmysle § 225 CSP o výrok týkajúci sa náhrady trov dovolacieho konania. Uviedli, že podstatou ústavnej námietky v tejto časti nie je spôsob tarifnej kvalifikácie uvedeného úkonu, ale samotná existencia právomoci všeobecného súdu priznať náhradu trov za tento úkon. V tejto súvislosti poukázali na závery plynúce z uznesenia ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 2/2024 z 18. decembra 2024, ktorým došlo k zjednoteniu názorov v otázke priznávania trov sťažnostného konania a zdôraznili, že ak právomoc rozhodovať o náhrade trov za tieto úkony zo zákona nevyplýva, nemôže byť založená ani „logickým výkladom“ vyhlášky o odmenách advokátov, keďže podzákonný predpis nemôže rozšíriť procesnú právomoc súdu nad rámec Civilného sporového poriadku.

14. V závere sa sťažovatelia vyjadrili aj k nim uplatnenému nároku na priznanie finančného zadost'učinenia. Tvrdia, že argumentácia zúčastnených osôb, podľa ktorej im nemajetková ujma nevznikla, keďže si museli byť vedomí rizika nákladov konania, neobstojí. Procesné riziko sa vzťahuje na trovy určené v súlade so zákonom a ústavne konformným výkladom právnej úpravy. Sťažovatelia nemohli predpokladať, že podstatná časť priznaných trov – predstavujúca približne dve tretiny ich celkovej výšky – bude založená na úkonoch, ktoré nespĺňali objektívne kritériá účelnosti a boli ocenené výkladom odporujúcim právnej úprave účinnej v rozhodnom období a ustálenej judikatúre Ústavného súdu Slovenskej republiky. Riziko neúspechu v spore nemožno stotožňovať s rizikom priznania trov konania v rozsahu, ktorý presahuje zákonné a ústavne konformné hranice. V čase podania ústavnej sťažnosti bolo proti sťažovateľom vedené exekučné konanie na základe napadnutého rozhodnutia. Došlo k blokácii bankových účtov sťažovateľov, čím sa výkon napadnutého rozhodnutia bezprostredne a fakticky premietol do ich majetkovej sféry. Sťažovatelia vo svojom vyjadrení oznámili, že pristúpili k čerpaniu pôžičky, keďže nedisponovali dostatočnými vlastnými finančnými prostriedkami na okamžitú úhradu vymáhanej sumy. Zdôraznili, že úhrada vymáhanej sumy nebola výsledkom slobodného rozhodnutia sťažovateľov, ale procesnou reakciou na prebiehajúci výkon rozhodnutia spojený s blokáciou účtov a hrozbou ďalšieho navyšovania exekučných trov. Ak by ústavný súd dospel k záveru o protiústavnosti napadnutého rozhodnutia, potom výkon, ktorý bol na jeho základe realizovaný, nemožno považovať za legitímny zásah do majetkovej sféry sťažovateľov, ale za zásah bez dostatočného zákonného základu. Práve tento sťažovateľmi tvrdený nesúlad medzi zákonnosťou rozhodnutia a intenzitou jeho výkonu zakladá ústavnoprávny rozmer namietanej nemajetkovej ujmy.

III.4. K ústnemu pojednávaniu:

15. Ústavný súd upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov konania a predloženého súdneho spisu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

16. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru a porušenie práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1

dotankového protokolu napadnutým uznesením okresného súdu, ktoré považujú sťažovatelia za arbitrárne.

IV.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie:

17. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) stojí mimo sústavu všeobecných súdov, a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové a právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, s výnimkou ich arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti majúcej za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Interpretácia a aplikácia právnych predpisov je totiž primárne úlohou všeobecných súdov, pričom zásah ústavného súdu je namieste len v prípade najvážnejších pochybení predstavujúcich porušenie základných práv a slobôd garantovaných ústavou, predovšetkým, keď rozhodovací proces vykazuje znaky arbitrárnosti. O arbitrárnosti a svojvôli pri výklade zákonného predpisu všeobecným súdom by pritom bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 494/2014).

18. Ústavný súd opakovane (z novšej judikatúry porov. medzi mnohými napr. II. ÚS 303/2017, II. ÚS 383/2017, II. ÚS 566/2018, II. ÚS 506/2018, II. ÚS 105/2018, II. ÚS 178/2019) judikuje, že považuje rozhodovanie všeobecných súdov o trovách konania za integrálnu súčasť civilného procesu a je zásadne výsadou všeobecného súdництва. Ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak samotné rozhodnutie všeobecného súdu je takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo ide o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv účastníka konania, ktorý podal ústavnú sťažnosť. Inak povedané, problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení aplikovaného právneho predpisu, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (rovnaké závery porov. napr. aj v I. ÚS 40/2012, II. ÚS 364/2014, II. ÚS 64/09, III. ÚS 92/09, IV. ÚS 248/08, z novšej judikatúry pozri II. ÚS 153/2016, II. ÚS 357/2016, II. ÚS 681/2016, II. ÚS 506/2018, II. ÚS 494/2018, II. ÚS 566/2018).

19. Úlohou ústavného súdu bolo v danom prípade preskúmať relevanciu zásadných námietok sťažovateľov, ktorí tvrdia, že okresný súd v prípade napadnutého uznesenia nesprávne aplikoval právne predpisy upravujúce rozhodovanie o priznaní a výške trov konania.

20. Nosná námietka sťažovateľov, ktorou odôvodňujú porušenie označených základných a iných práv podľa ústavy, dohovoru a dotankového protokolu, spočíva v tvrdení, že okresný súd nesprávne interpretoval a aplikoval § 13 ods. 2 vyhlášky, keď v rámci rozhodovania o výške náhrady trov spoločného právneho zastúpenia základnú sadzbu tarifnej odmeny za každý úkon právnej služby znížil o 50 % len vo vzťahu k druhej zastupovanej osobe a týmto spôsobom postupoval aj v prípade

právných úkonov vykonaných pred 1. januárom 2024, t. j. pred nadobudnutím účinnosti vyhlášky č. 391/2023 Z. z., ktorou sa mení a dopĺňa vyhláška, ktorou bol § 13 ods. 2 vyhlášky v znení „základná sadzba tarifnej odmeny sa zníži o 50 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb“ doplnený o nasledujúcu vetu: „zníženie sa uplatní pri zastupovaní druhej a ďalšej osoby“.

21. Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol (bod 12), že § 13 ods. 2 vyhlášky upravuje spôsob výpočtu odmeny advokáta za jednotlivé úkony právnej služby vykonané pre viacero klientov, vnútorný pomer výšky platieb medzi jednotlivými klientmi týmto ustanovením nie je upravený (platí pre znenie platné a účinné do 31. decembra 2023, pozn.). Ďalej uviedol, že právny názor, v zmysle ktorého by sa pri výpočte náhrady trov konania z titulu právneho zastúpenia dvoch osôb mala u oboch zastupovaných klientov znížiť výška odmeny o 50 % nezodpovedá účelu a predmetu § 24 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov, keďže pri takomto výklade právnej normy by bola odmena za jedného klienta a dvoch klientov rovnaká, teda by konajúci advokát *de facto* nemal odmenu za zastupovanie jedného klienta. Okresný súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia vyjadril aj k argumentácii sťažovateľov (v konaní pred okresným súdom v procesnom postavení žalovaných, pozn.) uvedenej v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu o trovách konania sp. zn. 10C/9/2016 z 3. mája 2024, kde sťažovatelia poukázali na uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 137/2018 z 8. marca 2018, v ktorom ústavný súd dospel k záveru, že spôsob aplikácie § 13 ods. 2 vyhlášky, pri ktorom bude advokátovi prináležať znížená sadzba tarifnej odmeny o 50 % za zastupovanie, a to pri všetkých spoločne zastupovaných osobách je ústavne akceptovateľný. Okresný súd v odôvodnení uviedol, že záver uvedený v uznesení sp. zn. II. ÚS 137/2018 z 8. marca 2018, kde ústavný súd uviedol: *„V takomto prípade ale to, ktorej zo spoločne jedným a tým istým advokátom zastúpených osôb sa prizná náhrada odmeny advokáta zodpovedajúca plnej výške základnej sadzby tarifnej odmeny a ktorým v poradí ďalším osobám už iba vo výške zodpovedajúcej 50 % základnej sadzby, by záviselo výlučne iba od toho, v ktorom poradí je v návrhu na začatie konania (žalobe) tá-ktorá osoba ako účastník označená, čo je v podstate iba vecou náhody.“*, považuje za nesprávny, a to aj vzhľadom na to, že napríklad v prípade postupného priberania strán do sporu ich poradie nie je vecou náhody, ale je daný inými skutočnosťami. Zároveň zdôraznil, že ústavný súd nemá právomoc podávať všeobecne záväzný výklad zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov.

22. Sťažovatelia namietajú, že okresný súd sa odklonil od právneho názoru ústavného súdu vysloveného v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 137/2018 z 8. marca 2018, keď v rámci rozhodovania o výške náhrady trov spoločného právneho zastúpenia základnú sadzbu tarifnej odmeny za každý úkon právnej služby znížil o 50 % len vo vzťahu k druhej zastupovanej osobe a týmto spôsobom postupoval aj v prípade právnych úkonov vykonaných pred 1. januárom 2024. Ústavný súd konštatuje, že sporná časť napadnutého uznesenia sa týka použitia podústavnej normy na skutkovú situáciu, ktorá normou (pre rozhodujúce obdobie, pozn.) výslovne nie je upravená. V takýchto prípadoch môžu častejšie vzniknúť rozdiely v aplikačnej praxi súdov. Z rozhodovacej činnosti je ústavnému súdu známe, že existujú dva názorové prúdy v posudzovaní otázky týkajúcej sa náhrady trov konania pri právnom zastupovaní viacerých subjektov na jednej strane (uvedené sa týka náhrady trov konania za úkony vykonané v období do 1. januára 2024). Úlohou

ústavného súdu však nie je vo všeobecnosti zjednocovať rozdielnu rozhodovaciu prax všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov primárne prisudzuje najvyššiemu súdu (jeho plénu a príslušnému kolégiu) v podobe právomoci zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, sekundárne aj krajským súdom a okresným súdom (resp. ich plénam, kolégiám, prípadne grémiám) v podobe prerokovania a vyjadrovania sa k podnetom na prijatie stanoviska k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách.

23. Ústavný súd konštatuje, že rozkol, ktorý vznikol pri úprave zníženia tarifnej odmeny, primárne vychádza zo skutočnosti, že na citovaný § 13 ods. 2 vyhlášky platný a účinný do 31. decembra 2023 je možné použiť viacero spôsobov výkladov, ktoré sa však významovo nezhodujú. Platné znenie v rozhodnom období tak v sebe obsahuje výkladovú pochybnosť o tom, či v prípade zastúpenia dvoch alebo viacerých osôb pri spoločných úkonoch sa základná sadzba tarifnej odmeny zníži o 50 % už u prvého zastúpeného a u všetkých nasledujúcich osôb alebo u prvého zastúpeného je základná sadzba tarifnej odmeny v plnej výške (neznížená) a u všetkých nasledujúcich osôb je znížená. Existenciu tejto výkladovej pochybnosti uznal aj ústavný súd vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 137/2018 z 8. marca 2018. V rozhodnom čase platné gramatické znenie dotknutého ustanovenia prakticky pripúšťa oba spôsoby výkladov, z ktorých za platnosti právnej úpravy v rozhodnom čase nemožno ani jeden presvedčivo a s istotou odmietnuť ako nesprávny, pokiaľ je súdom v rozhodnutí odôvodnený ústavne akceptovateľným spôsobom.

24. Pretože v danom prípade okresný súd pri svojom rozhodovaní nevybočil z existujúceho rámca platných a účinných právnych predpisov a svoje závery dostatočným spôsobom odôvodnil, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľmi uplatnená námietka atakujúca arbitrárnosť napadnutého uznesenia v danej časti je nedôvodná.

25. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľov o zjavne mylnom priznaní náhrady trov právneho zastúpenia za úkon právnej služby – prevzatie a príprava zastúpenia obom žalovaným, ústavný súd dospel k záveru, že argumenty uvedené v ústavnej sťažnosti možno v okolnostiach prerokovanej veci považovať za vecne dôvodné. Nevedno z čoho okresný súd vyvodil, že na tento úkon sa neaplikuje § 13 ods. 2 vyhlášky o zvýšení alebo znížení základnej sadzby tarifnej odmeny pri zastupovaní viacerých osôb totožným advokátom. Tento úkon je rovnakým úkonom ako všetky iné úkony právnej služby. Zo systematického usporiadania ustanovení je zrejmé, že najprv sa aplikuje § 13 vyhlášky o zvýšení alebo znížení základnej sadzby tarifnej odmeny a takto určená odmena patrí za úkony právnej služby podľa § 13a vyhlášky bez rozdielu v tom, o aký úkon ide. Priznanie dvoch plných úkonov prevzatia a prípravy zastúpenia bez uplatnenia zákonom predpokladanej redukcie tak došlo k výkladu a aplikácii § 13 ods. 2 vyhlášky, ktoré sa odchyľujú od jeho účelu a viedli k priznaniu náhrady trov v rozsahu presahujúcom rámec ústavne akceptovateľnej interpretačnej úvahy.

26. Sťažovatelia ďalej v ústavnej sťažnosti namietajú priznanie náhrady trov za úkony právnej služby, ktoré nespĺňajú zákonné kritérium účelnosti podľa § 251 CSP. Nesúhlasia s priznaním náhrady trov za opakované porady s klientmi (spolu 9 porad), neúčelné nahliadnutia do súdneho

spisu (nahliadnutie z 11. septembra 2017, 21. februára 2018 a zo 7. októbra 2020) a písomné vyjadrenia vo veci samej (vyjadrenie zo 16. novembra 2017, 6. februára 2020, z 3. marca 2021 a 3. apríla 2023).

27. K sťažostnej námietke o nesprávnej aplikácii § 251 CSP treba uviesť, že úvaha, čo treba podľa tohto ustanovenia považovať za preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva, bola zákonom ponechaná na súd. Súd musí každý výdavok posudzovať osobitne a jeho úvaha nesmie byť nelogická, v rozpore s legálnou definíciou a účelom náhrady trov konania. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia (bod 15 až 34 napadnutého uznesenia) okresného súdu vyplýva, že okresný súd dôsledne posúdil účelnosť, nevyhnutnosť a dôvodnosť sťažovateľmi namietaných úkonov právnej služby. Vo svojom odôvodnení podrobne posúdil obsah vykonaných úkonov, ako aj obsah úkonov, ktoré predchádzali či nasledovali po úkonoch, za ktoré priznal náhradu odmeny.

28. Ústavný súd po preskúmaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu o trovách konania vo vzťahu k sťažovateľmi namietanej nesprávnej aplikácii § 251 CSP nevykazuje znaky svojvoľnosti ani arbitrárnosti a že okresný súd uplatnil zákonom daný priestor na uváženie účelnosti trov konania, ktoré je ústavne akceptovateľné, a nezasiahol do podstaty a zmyslu základného práva na spravodlivé súdne konanie.

29. Výnimkou z uvedeného záveru je rozhodnutie okresného súdu, ktorým priznal žalovaným nárok na náhradu trov konania za právny úkon – vyjadrenie vo veci z 3. apríla 2023 (bod 35 napadnutého uznesenia). V tejto časti ústavný súd uznal námietku sťažovateľov o nesprávnej aplikácii § 251 CSP za dôvodnú. Z obsahu napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd považoval tento úkon (v napadnutom uznesení nesprávne označený ako podanie na súd z 3. apríla 2013, pozn.) za účelný, keďže týmto úkonom žalovaní žiadali prerušiť konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 10C/9/2016 do skončenia konania vedeného na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 349/2021. Z obsahu súdneho spisu však ústavný súd zistil, že žalovaní žiadali prerušiť konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 10C/9/2016 do skončenia konania vedeného na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 349/2021 vo svojom podaní z 3. marca 2021, a nie v podaní z 3. apríla 2023. V danom prípade tak v napadnutom uznesení absentuje posúdenie účelnosti právneho úkonu z 3. apríla 2023, v nadväznosti na čo ústavný súd konštatuje, že rozhodnutie okresného súdu je v tejto časti arbitrárne, a teda ústavne neudržateľné.

30. Ústavný súd považuje za potrebné osobitne sa vyjadriť aj k namietaným úkonom právnej služby – vyjadrenie vo veci zo 6. februára 2020 a vyjadrenie vo veci z 3. marca 2021. Pokiaľ ide o právny úkon zo 6. februára 2020, k tomu ústavný súd uvádza, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd žalovaným náhradu odmeny za tento úkon nepriznal. Námietku sťažovateľov tak v tejto časti považuje aj s poukazom na uvedenú skutočnosť za nedôvodnú. Vo vzťahu k namietanému právnemu úkonu z 3. marca 2021 uvádza, že účelnosť tohto úkonu nebola sťažovateľmi napadaná v ich sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 10C/9/2016 z 3. mája 2024, ktorým okresný súd rozhodol o trovách konania. Keďže sťažovatelia nevyužili zákonom danú možnosť namietať účelnosť tohto úkonu v sťažnosti, ktorú proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 10C/9/2016 z 3. mája 2024 podali, ústavný súd sa ich námietkou v tejto časti, prednesenou až v ústavnej sťažnosti, nezaoberal.

31. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľov, ktorou namietajú priznanie nároku na náhradu trov sťažnostného konania, ako aj nároku na náhradu trov za úkon právnej služby – vyjadrenie vo veci z 18. októbra 2023, túto ústavný súd vyhodnotil ako dôvodnú.

32. Vo vzťahu k priznanému nároku na náhradu trov sťažnostného konania ústavný súd poukazuje na svoje rozhodnutie o zjednotení právnych názorov sp. zn. PLz. ÚS 2/2024 z 18. decembra 2024, z ktorého vyplýva, že v rozpore so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a s právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je právny názor, podľa ktorého sudca súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o sťažnosti podľa § 239 CSP proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania má právomoc rozhodnúť aj o náhrade trov, ktoré stranám vznikli v súvislosti s rozhodovaním o sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o výške náhrady trov konania. V odôvodnení citovaného uznesenia ústavný súd konštatuje, že ustanovenia Civilného sporového poriadku o náhrade trov konania sa vzťahujú na jednotlivé postupy všeobecných súdov v civilnom spore. Právna úprava náhrady trov konania je obsiahnutá v druhej časti Civilného sporového poriadku s titulom Konanie v prvej inštancii, a to v jej šiestej časti s titulom Trovy konania. Už z toho možno vyvodit', že o trovách konania rozhoduje súd prvej inštancie, a to v rozhodnutí, ktorým konanie v jeho inštancii končí, či už rozsudkom, alebo rozhodnutím o zastavení konania, odmietnutí podania alebo o schválení zmiaru. O iných ako dovtedy vzniknutých trovách konania súdy rozhodujú len vtedy, ak konaniu na súde prvej inštancie nasleduje iné konanie, pri ktorom je výslovne ustanovené, že je potrebné rozhodnúť o náhrade jeho trov. Tak je tomu len v odvolacom konaní podľa § 396 CSP a dovolacom konaní podľa § 453 CSP. V ustanoveniach o sťažnosti ako osobitného prostriedku nápravy nesprávnosti uznesení vyššieho súdneho úradníka však niet žiadnych ustanovení o tom, že by všeobecným súdom bola daná právomoc osobitne rozhodovať o trovách tohto „sťažnostného“ konania. Preto ani zo systematického pohľadu na zákonnú úpravu náhrady trov konania nemožno dospieť k záveru, že Civilný sporový poriadok predpokladá alebo súdom prvej inštancie zveruje právomoc rozhodovať o náhrade trov sťažnosti po tom, keď o náhrade trov konania prvej inštancie bolo rozhodnuté v súlade so zákonom v rozhodnutí, ktorým konanie na tejto inštancii všeobecného súdnictva končí.

33. Uvedené závery ústavného súdu sú plne aplikovateľné aj na posúdenie úkonu právnej služby z 18. októbra 2023, za ktorý okresný súd priznal žalovaným náhradu trov konania. Ústavný súd v uznesení sp. zn. PLz. ÚS 2/2024 z 18. decembra 2024 okrem iného tiež konštatoval, že vady konečných rozhodnutí všeobecných súdov majú nielenže rôzne podoby, ale aj po ich právoplatnosti možno predpokladať určité nasadenie strán sporu na uplatnenie ich práv. Napríklad po právoplatnosti sa na účelné uplatnenie práv vyžaduje od strany to, aby svoje trovy konania vyčíslila, alebo ak mieni podať návrh na vykonanie exekúcie, požiadala o vyznačenie právoplatnosti rozhodnutia. Pri vadách rozsudkov, ktoré sa systémovo neriešia opravným prostriedkom (odvolaním), nemožno vylúčiť, že strana bude nútená vynaložiť právne zastúpenie na podanie či už návrhu na opravu chyby v písaní a počítaní, alebo návrhu na doplnenie rozsudku. Ani pri týchto prostriedkoch nápravy, na ktoré je funkčne príslušný rovnako ako pri sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka súd prvej inštancie, zákon nepredpokladá ďalšie rozhodovanie o náhrade trov konania.

34. Podanie z 18. októbra 2023 smerovalo k odstráneniu procesného stavu spočívajúceho v nerozhodnutí o trovách dovolacieho konania, teda nešlo o úkon uskutočnený v rámci konania

vo veci samej, odvolacieho konania ani dovolacieho konania, ale o úkon realizovaný v osobitnom, následnom procesnom režime, ktorý zákon ako samostatné štádium rozhodovania o trovách konania neupravuje.

35. Priznaním nároku na náhradu trov sťažostného konania, ako aj priznaním odmeny za úkon právnej služby z 18. októbra 2023 okresný súd prekročil rámec zákonom zverenej právomoci a rozšíril rozsah náhrady trov konania nad rámec úmyslu zákonodarcu.

36. Napadnutým uznesením okresného súdu tak došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v miere dosahujúcej ústavnoprávnu intenzitu (bod 1 výroku tohto nálezu). Pre dosiahnutie nápravy porušenia práv sťažovateľov je nevyhnutné zrušenie napadnutého uznesenia a vrátenie veci okresnému súdu (bod 2 výroku tohto nálezu). Okresný súd je v ďalšom konaní vo veci podľa § 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v tomto náleze.

37. Vzhľadom na zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci na ďalšie konanie ústavný súd považuje poskytnutie ochrany porušenia označených práv týmto spôsobom za dostatočné, preto nevyhovel ústavnej sťažnosti v časti, ktorou sa sťažovatelia domáhajú priznania primeraného finančného zadosťučinenia (výrok 4).

IV.2. K namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu:

38. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd vychádzal z toho, že v nadväznosti na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením a jeho zrušením sa otvára priestor na to, aby sa okresný súd po vrátení veci v ďalšom konaní sám vysporiadal s ochranou uvedeného práva hmotnoprávneho charakteru. V tejto časti preto ústavnej sťažnosti sťažovateľov nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

V.

Trovy konania

39. Ústavný súd priznal sťažovateľom (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania v celkovej sume 1 798,83 eur.

40. Návrh na priznanie trov právneho zastúpenia ústavný súd posudzoval podľa vyhlášky, pričom sťažovateľom priznal trovy právneho zastúpenia za 3 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia – úkon právnej služby za rok 2025, písomné podanie ústavnej sťažnosti – úkon právnej služby za rok 2025 a vyjadrenie sťažovateľov k vyjadreniu zúčastnených osôb – úkon právnej služby za rok 2026) podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky. Právna zástupkyňa sťažovateľov si uplatnila náhradu trov konania aj za právny úkon – vyjadrenie sťažovateľov k vyjadreniu Okresného súdu Pezinok doručené ústavnému súdu 2. marca 2026. Ústavný súd náhradu trov konania za tento úkon právnej služby nepriznal, keďže neobsahovalo žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by mal ústavný súd zohľadniť pri svojom rozhodovaní, len odkazovalo na argumentáciu uvedenú v ústavnej sťažnosti.

41. Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2025 v sume 371 eur a za rok 2026 v sume 396,5 eur (1/4 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky), tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby za rok 2025 v sume 14,84 eur a za rok 2026 v sume 15,86 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky), čo spolu predstavuje náhradu trov konania 1 798,83 eur (bod 3 výroku tohto nálezu).

42. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľov (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označenej v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. mája 2026

Libor Duľa
predseda senátu